

При отхождане-то на плъненны-ты Христіаны, трѣбва да забълѣжимъ, че отъ тѣхъ нѣкои родомъ Българе остана въ Цариградъ; между тѣхъ е былъ единъ младъ момъкъ на имя *Василь*, кой-то влѣзълъ въ Царскѣ службѣ при единъ Сенаторъ, та достигълъ до най-высокъ чинъ въ Цареградскый дворъ и най-сѣтнѣ, въ 867 г. възлѣзълъ на Византійскый прѣстолъ. Той е извѣстенъ подъ имя *Василій Македонецъ*. Слѣдъ него възлѣзохъ сынове-ти му: *Левъ Философъ* и *Александръ* и внукъ му *Константинъ Багрянородный*, а послѣ потомци-ти му: *Романъ II*, *Василій II* и *Костаншій* царувахъ и славно поддържяхъ Источно-Римскѣ-тѣ Имперіѣ.

Около 840 г. захвана тригодишнѣ войнѣ съ Властимира, Сърбскыя Краль, нѣ свърши се безъ никаквъ успѣхъ. Пресіамъ си почина около 843 г. а на свое мѣсто остави сына си *Бориса*, чрѣзъ когото Българскый народъ трѣбвало да се просвѣти съ Евангелскѣ истинѣ и да припознае ежщѣ небесенъ Отецъ.

БОРИСЪ.

Тоя славный Господарь пріе въ рѣкѣ жезлъ-тъ отъ правленіе-то на Българско-то царство въ 843 год. А прѣди годинѣ врѣмя, слѣдъ смърть-тѣ *Θеофановъ* (842) на Византійскый прѣстолъ бѣше възлѣзълъ малолѣтный му сынъ *Михаилъ III* подъ настоятелство на Майкѣ си *Θеодоръ*. Тридесетогодишнѣ миръ, заключенъ между Българы и Гърцы, приближаваше да се свърши (въ 845 г.) и Борису се искаше да захване бой съ Гърцы ты: защото си